

Boros Imre: Brókerbetegségek

2015 március 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A rendszerváltástól a magyarok, mint más térségbeli népek, a szabadság és a jólét közeli eljövételét várták – sokan leginkább azonnal.

A személyes szabadság megéléséhez elengedhetetlenül szükséges törvényi és intézményi keretek hamar létrejöttek, de a jólétre negyedszázad után is várni kell. Mert a várt jólét nincs, sőt, éppen ellenkezőleg, az eltelt

huszonöt év gazdasági romlást hozott a többségnek. A gazdaság átalakításának folyamatában kulcsszerepe volt a pénzügyi rendszert szabályozó törvényeknek, a bankok, biztosítók, brókerek tevékenységét szabályozó eljárásrendnek. (A korabeli terminológia ezt nevezte gazdasági szabályzó rendszernek.)

Néhai Andrew Sarlós is így látta, amikor kissé keserűen rója fel, hogy ugyanők egymillió dollárt fordítottak a szerintük a sikerhez szükséges törvények kidolgozására és a parlamenten történő átfogozására a nyolcvanas évek végén, de mégsem jött el a vár eredmény. Andrew Sarlós nyilván arra gondolt, hogy a választásokat 1990-ben nem az SZDSZ nyerte, ezért nem ment teljesedésbe a „nagyser?” tervzet, hogy az országot cs?dbe küldik, majd az államadósságot fillérekért felvásárolják, és a nekik kedves kormánnyal hazai vagyona cserélik fillérekért, így pár száz millió dollárért az övék lett volna az ország gazdasági gerince. (Ezt takarta az akkoriban er?sen reklámozott balliberális „gazdasági csodafegyver”, az adósság-részvéncsere.) Baj azonban így is ért bennünket b?ven, máig ható módon. Gondoljunk csak azokra a törvényekre, amelyek lehetővé tették, hogy a magyar bankokat szétlopják, majd a kereskedelmi bankokat ötmilliárd, a jegybankot pedig húszmilliárd dollárért az államadósság terhére konszolidálják, majd a teljes bankrendszert szinte ingyen, frissen felt?késítve, külföldiek kezébe adják.

Az ezekhez kapcsolódó új államadósság-tételek nélkül ma az államadósság harminc-negyven százaléka lehetne a GDP-nek. A megmaradt forrásokat pedig a gazdaság és a társadalmi „igényeinek kielégítésére” lehetne fordítani. És ha így történt volna, akkor ma a gazdaság teljesítménye legalább háromszorosan haladhatná meg az 1989-as szintet, szemben ama mérhet? csak alig húszszázalékos többlettel.

Külön kell szólni a legendás devizaalapú hitelek?l, amelyekkel sikerült háztartások százezreit, kis- és középvállalkozások tízezreit, azaz szinte a teljes hazai középosztályt a leszakadók egyre szélesed? táborába taszítani. Brókerbotrányból is volt b?ven az elmúlt évtizedekben, és van még ma is. Negyedszázad kínos és sok szenvedést okozó megpróbáltatásai után célszer? néhány következtetést levonni a lényegét illet?en: Sarlósék és hazai csatolmányaik nyilván nem azon munkálkodtak és munkálkodnak még ma is, hogy ne maguknak, azaz a pénzügyi szolgáltató szektornak szerezzenek meglehetősen barátságos kedvezményeket, ha kell, akár törvényekkel is alátámasztva. Bizony ezek a jogszabályok nem a fogyasztók (tízmillió magyar állampolgár és vállalkozásaik) kényelmi szempontjait veszik figyelembe ma sem.

Ezek a törvények távolról sem fogyasztóbarátok, sőt éppen ellenkezőleg, a fogyasztót, az ügyfelet a vadászat tárgyának tekintik, azaz leginkább baleknek. A jelenleg még hatályos törvények szerint az értékpapír-állományokat az azok nyilvántartására rendelt intézmény (KELER) a bróker neve alatt tartja nyilván, de „nem könyvelői szét” külön az ügyfél és bróker cég tulajdonára. A brókerekre van bízva, hogy az ügyfeleknek, azaz a levadászott balekoknak mit igazolnak vissza. Ezért van lehetőségük a pénzügyi befektetőknek az ügyfél és a saját pénzük között lavírozni, és bizony a brókerek e lavírozások során ritkán tévednek a saját kárukra.

Ennél is nagyobb hiba azonban, hogy nem szabályozzák törvényi korlátok a vállalható kockázat mértékét, így előfordulhat, hogy a nagy kockázatú, de nyereséges üzlet a brókeré, a bukta meg az ügyfélé. Előfordulhat az is, hogy jogtalanul olyan pénzekkel is vállalnak a bróker cégek kockázatos ügyleteket, amelyek ebből ki vannak tiltva, például letétek, állami cégek pénzei stb. Sajnos az ilyesmit csak folyamatba épített ellenőrzéssel lehetne kiszűrni.

A több mint egy évtizede vonagló K&H Equities-ügy pedig arra tanított meg bennünket, hogy miként lehet banki függő számlákon, amelyek soha nem kerülnek könyvi rögzítésre, így elkerülük a könyvvizsgálók látószögét is, a valós üzleti eseményeket rendben lévőként tálalni az ügyfeleknek. Az apró-cseprő, további trükköknek pedig se szeri, se száma. Ezeket csak azok ismerik, akiknek a sors szeszélye folytán megadatott az a kegy, hogy pénzügyekkel kapcsolatos törvényeket sugalmazzanak.

Könnyű mondani, de a feladat mégis világos, ha meg kívánunk szabadulni a további botrányoktól: ügyfélbaráttá kell tenni a szabályokat. Mindenekelőtt behatároltá kell tenni a vállalható kockázatokat az ügyfelek részére is, kiváltképpen a magas kockázatú derivatív üzletek területén. Meg kell erősíteni a személyes felelősségeket is. Ügyvezetők és tulajdonosok teljes vagyona legyen mintegy alárendelt feltételes tőkeem a cég mérlegében feltüntetve, az összes növekménnyel együtt. Ha valaki ebből kihagy valamit, az eljárás egyezzen meg az adócsalási eljárással a következményekkel együtt.

Ami az ellenőrzés hatékonyságát illeti két út járható. Az egyik a gyakorisággal és az átfogó jelleggel kapcsolatos, a másik a folyamatos elektronikus adatszolgáltatással, hasonlóan a NAV online pénztárgépeihez, hogy ha kell, beavatkozhatson. Cselekedni pedig gyorsan kell, mert a társadalom szöveteinek további roncsolása magába a demokráciába vetett hitet rombolja.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló